

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐπισημασθέν ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔφακιν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασπὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπαρξίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Ἐκονοαντινοπολεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΥΣΤΑ</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p>	<p>Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ</p>
<p>ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δραχμαί: 80. Ἐξωτερικοῦ δραχ. 45. Τριμηνίως δραχ. 25.</p>	<p>ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879</p>	<p>Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουῦσε μηνός.</p>
<p>ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατριμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν ἀσλλίνια 10.</p>	<p>ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ</p>	<p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p>
<p>Ἐξώριον, καὶ Τριμηνίον ἐναλόγως.</p>	<p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθέριον</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἀυγούστου 1928</p>	<p>Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 37</p>

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ἀπὸ Υγίναυτὶ καὶ Valdor.

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
— Κανένας, ὡς τώρα, ἀποκρίθηκε ὁ λόρδος. Ἀλλὰ τώρα καὶ λίγες μέρες, ἔχετε μαζί σας μιὰ μικρὴ κοπέλλα, ποὺ μοιάζει ὡς πριγκίπισσα μὲ φινίκια ρούχα. Τῆς μίλησα σήμερα στὸ πάρκο καὶ ἀπάντησε σὺς ἐρωτήσεις μου μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐθάρεια. Ἰσως πέρνει θάρρος ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ τῆς δείχνετε. Ἀλλὰ τὸ ὄφος αὐτὸ δὲν τακιδίζει μῆτε στὴν ἡλικία τῆς, μῆτε στὴν τάξιν τῆς.
Ἡ λαίδη τὸν κοίταξε μ' ἐκπληξή. Ἀυτὴ δὲν συγῆριζε νὰ μιλά μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑπηρεσίας, οὔτε νὰ συνηρίζεται τὰ λόγια τους.
— Μυλόρδε, εἶπε, δὲν πιστεύω νὰ πειραχτήκατε ἀπὸ τὰ λόγια ἐνὸς φτωχοῦ κοριττοῦ τοῦ λαοῦ, ποὺ δὲν ἔχει βγαί ποτὲ ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ δὲν ξέρεῖ νὰ μιλεῖ. Φαίνεται ὅτι θὰ σὰς φοβήθηκε, τάχασε καὶ δὲν ἤξερε πὰ τί εἶπε.
— Κι' ὅμως τάλεγε μιὰ χαρὰ! Εἶναι δευλὴ, ἀλλὰ ἔχει ὄφος μεγάλης κυρίας κι' ὄχι φτωχῆς κεντήστρας.
Ἡ λαίδη δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσει στὴ σκέψῃ, ὅτι ἡ μικρὴ Βιολέττα ἔβαλε σ' ἀνησυχίας τὸν ἀρχόντα τοῦ Χουάιτ-Γκρέντ!
Ὁ λόρδος παραπονοῖσταν, ποὺ τὸν ἔβρασε ἐνὰ ἀρνάκι!
— Μὰ εἶναι παιδί! εἶπε ἡ λαίδη.
— Τὸ παραδέχομαι, γι' αὐτὸ καὶ παραβλέπω τὰ ἀθάδικα λόγια τῆς. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τάχω μαζί τῆς. Φρονῶ, ὅτι τῆς εἰδείξατε μεγάλη εὐνοία καὶ αὐτὸ τῆς εἰσῆκωσε τὰ μυαλά.
— Μεγάλῃ εὐνοίᾳ. Ἦν ἐνόηστε μ' αὐτὴ, ρώτησε ἡ λαίδη μὲ ἀπορία.
— Ἐνόησ' ὅτι ἡ κόρη αὐτῆ δὲν ἔχει ἐδῶ-μέσα τὴ θέσιν, ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶναι μιὰ ἐργάτρια ποὺ τὴν πῆρατε γιὰ τὴ δουλειὰ σας. Εἶδα τὴν κόρη σας νὰ τὴ στολίζει καὶ νὰ τὴ βάσει νὰ καθρεφιάζεται. Πάνε, μαζί τριπάτο, παίζουν καὶ λέγε τὰ μυστικά

τους ὡς φίλενάδες. Ἐγὼ ἤξερα ὅτι ἡ κόρη σας φροντίζει νὰ βαστά περισσότερο τὴ θέσιν τῆς.
— Μυλόρδε, βλέπω πὺς ξέρετε πολὺ καλά ὅ,τι κάνουμε! ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ λαίδη. Νὰ εἰστε βέβαιος, ὅτι φροντίζω κι' ἐγὼ ὅσο καὶ σεις γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ σπιτιοῦ μου. Δὲ μοὺ φαίνεται ὅμως ὅτι κιθῶνεθεῖ ἡ ἀξιοπρέπειά μας γιὰτὶ ἡ κόρη μου ἔδωσε λίγο θάρρος σὲ μιὰ κόρη φτωχῆ, ἀλλὰ μὲ πολὺ καλὴ ἀνατροφή.
— Ἀν μάλιστα ἡ κόρη αὐτῆ δὲν εἶναι ὅ,τι φαίνεται.
— Ἦν εἶναι λοιπόν; ρώτησε μ' ἐκπληξή ἡ λαίδη.
— Ποῦ νὰ βάλει στὸ νοῦ τῆς, ὅτι ὁ λόρδος ὑποπτεύσταν κατὶ τόσο ἀπιστευτο;

Αὐτὴ ἤξερε ὅτι ἡ Νταίξη εἶχε χαθεῖ στὴν πυρκαϊὰ κι' οὔτε εἶχε σκεφθεῖ ποτὲ τῆς γιὰ τὴν μεγάλη ομοιότητα τῆς Βιολέττας μὲ τὸ πορτραῖτο.
— Τὶ εἶναι λοιπόν; ξαναρώτησε.
— Δὲν ξέρω, μυλαίδη. Πάντως εἶναι βασιλική, ἀφοῦ ἔρχεται ἀπὸ τῆς μίς Μίλδρεδ. Ποιὸς ξέρεῖ ἂν δὲν εἶναι κομμιά ἀριστοκράτισσα ποὺ ζήτησε τὴν προστασία σας! Σὰς ξέρουν ποὺ εἰστε τόσο πονετικὴ.
— Μυλόρδε! φώναξε κατάπληκτη ἡ λαίδη Στάρλυ. Οἱ ὑποψίες σας εἶναι φανταστικές. Σεις ξέρετε ὅλες τῆς ἀριστοκρατικῆς οἰκογένειας, εὐκολα θ' ἀνοικνωρίζατε τὴ Βιολέττα, ἂν ἦταν ἀριστοκράτισσα. Ἐγὼ βρισκω πὺς εἶναι ἓνα παιδί καλὸ καὶ μαζεμμένο κι' ἡ κόρη μου τὸ συμπάθησε ἀμέσως. Ἄν σὰς δυσχερεστεῖ ἡ παρουσία τῆς, δὲν ἔχω ἀντίρρηση νὰ τὴ διώξω. Ἀλλὰ δὲν ξέρω ἄποτε περισσότερο γι' αὐτὴ.
Ὁ λόρδος ὑποκλίθηκε.
— Ἀφοῦ τὸ βεβαιώνετε, μοὺ ἀρκεῖ. Δὲ μπορῶ παρα νὰ πιστέψω στὰ λόγια σας. Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σὰς ἐνόχλησα.
Κι' ἀποσύρθηκε ἡσυχος. Εἶχε πεποιθήσῃ στὸ χαρακτήρα τῆς λαίδης καὶ δὲν τοῦμενε ἀμφιβολία, ὅτι τὰ λόγια τῆς ἦταν πάντα ἀληθινά. Ὁλοστε ἔπρεπε νὰ υποθέσει, ὅτι ἡ τύχη τὰ εἶχε κάμει ὅλα. Ἦ τύχη! Ἀλλ' αὐτὴ τὴν ἀόριστη λέξη τὴ φοβοῦνται οἱ ἔνοχοι πὺς πολὺ ἀκόμη κι' ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.
Κλείσθηκε στὸ γραφεῖο του κι' ἔμεινε σκεπτικὸς κι' ἀναποφάσιτος. Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τοῦ εἶχε λυγίσει ὅλη τὴν θέλησῃ.
Οἱ ἀγαμνήσεις ἦρθαν καὶ τοῦ γέμισαν τὸ μυαλό. Θυμῆθηκε τὴν παιδική του ἡλικία, τίς φιλοδοξίες του, τὰ βνετα, ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ πραγματοποιήσῃ μὲ τόσοὺς κόπους καὶ ἀγῶνες.
Καὶ τώρα, ὕστερ' ἀπὸ ὅλα αὐτά, ποὺ τὰ εἶχε ἀποκτήσει μὲ τόσες θυσίες, — νὰ τὴν, ἡ Νταίξη ξαναρχό-

Ἐκδοτὴς καὶ διευθυντὴς: Νικόλαος Π. Παπαδοπούλος.
Ἄνοιξις ἐνὰ μ. στικὸ ἔτος καὶ ἔδωκε ἐντὸς πορτραῖτο. (Σελ. 302, σ. α')

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΥΔΡΟΚΕΦΑΛΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΔΑΤΕ ποτέ σας υδροκέφαλο; Έγώ είδα έναν, όταν ήμουν παιδί. Γυρτζοντας από το Γυμνάσιο, περνούσα την Αγορά. Εκεί, απέξω σ' ένα μαγαζί, που η πόρτα του ήταν σκεπασμένη μ' έναν κόκκινο μπερντέ στεκόταν κάποιος. Ένας άνθρωπος, στο κατόφλι, χτυπούσε ένα κουδούνι και ταλάιζε: «Ορίστε, κύριοι, στο αξιο-περίεργον τέρας! μιά δεκάρα μόνο και το βλέπετε ζωντανό, όπως ειπ' έδω στη ζωγραφιά του!» Κι' έδειχνε, καρφωμένη στον τοίχο, μιά βράουση πολύχρωμη ζωγραφιά, που παριστάνε ένα νάνο με κεφάλι γιγαντα. «Όσα παιδιά είχαμε δεκάρα καί... θάρρος, μπήκαμε. Και, όχι χωρίς κάποιο τρέμο, βρεθήκαμε μπροστά στη ζωγραφιά ζωντανεμένη. Ο υδροκέφαλος, ο κεφαλάρας, καθόταν σταυροπέδι επάνω σ' ένα κασόνι. Χωρίς υπερβολή, το κεφάλι του μονάχο ήταν όσο έλο άλλο του σώμα. Ένα κranίο πελώριο, έλοστρόγγυλο και σχεδόν φαλακρό, γιατί που να βρεθούν τόσα μαλλιά να το σκεπάσουν!.. Τό πρόσωπο όμως, μπροστά στο κranίο, φαινόταν μικρό.

Μ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΡΥΘΜΙΚΗ ΣΤΟ ΧΕΙΛΟΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ ΑΡΕΤΩΝ - Β' Βραβείο

Μικρά μάτια - σχετικώς πάντα, - μικρή μύτη και μικρό στόμα μ' ένα λεπτό μουστακάκι. Καθόλου άγρια φυσιογνωμία. Κι' ένα ύφος αγαθό και σαν πογεμένο. Έβλεπες το δυστυχισμένο πλάσμα που είχε ελγή την συναίσθηση της ασχημίας του και της κατάντιας του: τέρας-θέαμα. — Τρώς πολύ: τον ρώτησε κάποιος από τους γύρω του κεχηναίους. — Χμ! έτσι κι' έτσι, αποκρίθηκε ο υδροκέφαλος με δυσκολία και με μιά φωνίτσα σαν παιδιού. — Πόσο χρονών είσαι; τον ρώτησε άλλος. — Είκοσιπέντε, είκοσιέξη... — Από πού είσαι; — Από το Μοριά. — Το κεφάλι σου πονάει; — Με βαραίνει. Και φαινόταν, αλήθεια, πως το κεφάλι εκείνο τον βάραινε. Με κόπο, έλεγες, το κρατούσε σέ ισορροπία στη μέση των ώμων του. Κάθε στιγμή του έγερνε δεξιά κι' αριστερά. Κι' άκουα φωνόταν πως ο κακόμοιρος είχε διαρκώς

το νου του στο κεφάλι του. Είχε όμως και νο ο μέσα στο κεφάλι εκείνο: Όχι και πολύ. Ο νοός του υδροκέφαλου, από την όμιλία του, την έκφραση των ματιών του, της φυσιογνωμίας του, μου φαινόταν κάτω του κοινού. Μπορεί να μην ήταν καθαυτό ήλιθιος, δεν ήταν όμως ούτε έξυπνος, ούτε καν ποιηρός. Κι' αυτό πάλι μιά αντίθεση προς τον όγκο του κεφαλιού του. Άλλά δεν άρκει, βλέπετε, ναχη κανείς μεγάλο κεφάλι για να είναι και «μεγάλο κεφάλι». Πρέπει να μην τόχει και γεμάτο πέντουρα, άγερα, άερα η... νερό. Είδεμν ο κεφαλάρας αυτός θάταν μεγαλοφυία... Άλλά πώς τον θυμήθηκα σήμερα;... Είναι λιγάκι περίεργο: Είδα τον άνηψό μου με τα άεροπλανάκια που σάς

είπα την άλλη φορά. Είχε διαβάσει την Έπιστολή μου κι' έρχόταν να διορθώσει ένα λάθος που μου ξέφυγε. — Όχι διακόσιες, μου είπε, καθώς γράφατε, αλλά είκοσι μόνο χιλιάδες αυτοκίνητα υπάρχουν σ' όλη την Ελλάδα. Προσθέσατε, θέτε μου, ένα μηδενικό... Άπ' αυτές όμως τις είκοσι χιλιάδες, οι δώδεκα υπάρχουν έδω και μόνο οι άλλες όχτώ στην έπιλοιπή Ελλάδα. — Πώ, τί υδροκέφαλος! φώναξα. — Ποιός; άπόρησε ο άνηψός μου. — Η χώρα μας! — Ό, παλιά δουλειά. — Μα φαίνεται πως παράγνε. Δεν είναι μόνο η αναλογία των αυτοκινήτων. Άπ' ό,τι υπάρχει στην Ελλάδα, το μισό θάταν στάς Αθήνας και άλλο μισό σ' όλες τις άλλες πόλεις μαζί. Αυτόκίνητα, έφημερίδες, βιβλία, μαγαζιά, σχολεία, τράπεζες, ξενοδοχεία, ξένοι, πρόσφυγες, εκατομμύρια... Τώρα κοιτεύει να διαιεθθ' έτσι κι' ο πληθυσμός: οι μισοί Έλληνες να βρίσκονται στάς Αθήνας και στά περίχωρα, κι' οι μισοί στίς άλλες πόλεις. Γι' αυτό η χώρα μας

μοιάζει μ' έναν άνθρωπο, που το κεφάλι του είναι σχεδόν όσο έλο άλλο του σώμα. Μ' έναν υδροκέφαλο. Άπ' αυτή την όμιλία, με τον άνηψό μου, θυμήθηκα το τέρας που είχα είδει όταν ήμουν μικρός. Και μολονότι η παρομοίωση της Ελλάδας με υδροκέφαλο είναι «παλιά δουλειά», έμεινα κάμποσο να τη συλλογίζεμαι και να συγκρίνω τη χώρα μας με το τέρας εκείνο... Μπορεί να ζήση καλά ένας οργανισμός, - είτε άνθρωπος, είτε κράτος, - όταν το κεφάλι του είναι τόσο μεγάλο και το σώμα του τόσο μικρό;... Λογαριάζεται γι' άνθρωπος ένας υδροκέφαλος; Λογαριάζεται για Κράτος μιά μεγάλη πρωτεύουσα που άπορροφά τα πάντα και κάνει άτροφικές τις έπαρχίες; Κοιτάξετε τα εύτυχιόμενα Κράτη, και τα μεγάλα και τα μικρά. Η Ιταλία έχει δέκα πόλεις που καθεμιά είναι σά μιά αληθινή πρωτεύουσα. Το ίδιο η Γερμανία, η Γαλλία, η Άγγλία, η Ελβετία, η Δανία, η Ολλανδία... Άς άφύσουμε δά την Αμερικική. Εκεί - πέρα οι άνθρωποι δεν πίνε να μαζευθούν, να στραμωχθούν όλοι σ' ένα μέρος και να φήσουν άλλα τους έργομα. Άκούα και το Παρίσι, το μακρικό Παρίσι, περισσότερο τραβή τους ξένους παρά τους Γάλλους τους ίδιους. Έμεις όμως οι Ρωμοί δεν κοιτάμε παρά πως να ζήκάνουμε το σπύτι μας, το χωράφι μας, ταμπέλι μας, το μαγαζί μας στην έπαρχία, για ναρθούμε να ζήσουμε στην «πρωτεύουσα». Άπ' αυτή την τάση, παιδιά μου, που χρονολογείται από το 1835, - άπό τότε δηλαδή η πρωτεύουσα μεταφέρθηκε στάς «κλεινάς Αθήνας» - και που εξακολουθεί δυστυχώς ως σήμερα, το Κράτος μας έγινε, κι' όλοένα γίνεται περισσότερο υδροκέφαλος. Συντρέχουν βέβαια και άλλες περιστάσεις, τα τελευταία χρόνια μάλιστα με τους πολέμους και τις συμφορές. Άλλά πάντα η τάση εκείνη είναι η άρχική αίτία. Κι' όσοι αγαπούν την πατρίδα τους και θέλουν να την ίδούσν εύτυχιαμένη, πρέπει να πολμηόσουν την τάση. Προπάντων στόν έαυτό τους, αν την έχουν οι ίδιοι... Δεν έγνωσ να μην το κουνά κανείς από την πατρίδα του. Κάποτε βέβαια θά φύγη, να σπουδέση, να μάθη κόσμο. Άλλά να γυρίση, να μείνη και να έργασθ' εκεί. Αυτό πρέπει να είναι τόνειρο του πατριώτη. Κι' όταν τόνειρα αυτό το έχουν πολλοί, όταν το τρέφουν

οι περισσότεροι, ή μικρή πατρίδα ζίνεταί μεγάλη. Η πρωτεύουσα δεν μεγαλώνει τόσο δυσανάλογα κι' επικίνδυνα. Κι' άλλες πόλεις σχηματίζονται στο Κράτος, όπου μπορεί κανείς να ζήση τόσο καλά όσο και στην πρωτεύουσα. Και το Κράτος αυτό παύει να παρουσιάζει την οικτρή όψη ενός υδροκέφαλου. Γίνεταί οργανισμός ισορροπος, ανάλογος, άριστος κι' εύτυχιόμενος.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιοδότημα υπό Τουλίου Βέρν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο — Έννοείται ότι ο βαρκάρης πήγαυε κάθε φορά, άφινε τον επίδατή του και ζαναγύριζε να πάρη άλλον. Μόνον ο Πιστός πέρασε κολυμπώντας. Μ' αυτός δεν φορούσε ρούχα, ούτε κρατούσε τίποτε πάνω του που δεν έπρεπε να βραχη. Επειδή το έδαφος δεν ήταν πιό βαλτωδες, οι πεζοπόροι προχώρησαν λοξά για να πλησιάσουν πάλι την όχθη της λίμνης. Έφθασαν εκεί κατά τις δέκα, έφαγαν, ξεκουράστηκαν κι' εξακολούθησαν το δρόμο τους προς τα βορεινά. Τίποτα δεν έδειχνε πως ή άπέναγτη όχθη ήταν κοντά, κι' ο δρίζοντας στην ανατολή ήταν μιά κερπύλη που έναυε τον οδρανό με το νερό της λίμνης. Ο Δόνιφιν όμως κοίταξε καλά με το τηλεσκόπιο κι' είπε: — Να κι' ή άλλη όχθη! Γύρισαν όλοι κατά κεί που τους έδειχνε και ξεχώρισαν μερικά δένδρα που πρόσβαλαν την κορυφή τους επάνω από τα νερά. Ήταν ή μεσημβρινή όχθη. — Να μη σταθούμε, είπε ο Γόρδων, μήπως μπορέσουμε να φθάσουμε και πριν νυκτώση. Προχώρησαν κι' ως το δειλινό έφθασαν στην ποθητή άκρη της λίμνης. Το μέρος αυτό ούτε δένδρα είχε, ούτε θάμνους, ούτε χόρτα. Μόνο βρύα και λειχίθνες ξερές. Κι' επειδή δεν είχαν ξύλα ν' άναψουν φωτιά, δειπνήσαν με τα τρόφιμα που κουβαλούσαν μαζί τους. Έπειτα έστρωσαν στην άμμο τα σκεπάσματά τους και ξάπλωθηκαν να κοιμηθούν. Τίποτα δεν έτάραζε όληνύχτα τον γλυκύτατό τους ύπνο. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ. Η έπιστοφή. — Έπιδόμη προς τα δυτικά. — Ένα καημένο δένδρο. — Χείμαρρος. — Γύφτα άνήσυχη. — Ο Βάξτερ. — Στή σπηλιά. Διακόσια περίπου βήματα από τον άρμίαχο, ήταν ένας άμμόλοφος ως παγήντα πόδα ψηλός, σκοπιά κατάλληλη για

να παρατηρήσουν την περιοχή. Κι' άμα βγήκε ο ήλιος, ανέδηκαν στην κορυφή εκείνη και κοίταξαν με το τηλεσκόπιο προς τα βορεινά. Κατά το γεωγραφικό χάρτη, ή άμμόωδης έρημος έφτανε ως τη θάλασσα. Άλλά δεν φαινόταν ή παραλία, γιατί άπείχε τουλάχιστο δώδεκα μίλλια. Κ' έκριναν περιττό να προχωρήσουν περισσότερο προς τα βορεινά του νησιού τους. — Και τώρα τί κάνουμε; ρώτησε ο Κρός. — Θα γυρίσουμε από κεί που ήλθαμε, άποκρίθηκε ο Γόρδων. — Μα να φάμε πρώτα κάτι τί, είπε ο Σέρβης. — Βεβαίωτατα; Στρώστε το τραπέζι! φώναξε παιδρά ο Οδέπ.

— Δεν είναι όμως καλύτερα να γυρίσουμε απ' άλλο δρόμο; έπρότεινε ο Δόνιφιν. — Κι' αυτό γίνεται, άποκρίθηκε ο Γόρδων.

«Άς πλησιάσουμε σιγά χωρίς να μιά ιδούσν...»

— Νομίζω μάλιστα, έπρόσθεσε ο Δόνιφιν, ότι ή εξερεύνησή μας θά ήταν τέλεια αν τρυγούσαμε τη δεξιά όχθη της λίμνης. — Είναι μακριά, είπε ο Γόρδων. Κατά το γεωγραφικό χάρτη, πρέπει να κάμουμε σαράντα τουλάχιστο μίλλια, δηλαδή πέντε ήμερών δρόμο. Κι' αυτό αν δεν παρουσιασθή κανένα άπόροπτο...

Ο άνηψούσαν πολύ στη σπηλιά. Είναι περιττό να τους βάλουμε σέ τόση άγνησυχία.

— Κι' όμως κάποτε θά γίνη ανάγκη να εξερευνηθ' κι' αυτό το μέρος του νησιού, είπε ο Δόνιφιν. — Έννοείται, είπε ο Γόρδων. Προς το παρόν, για να μη γυρίσουμε από τον ίδιο δρόμο, προτείνω ν' ακολουθήσουμε την όχθη της λίμνης ως το ποτάμι όπου στάθμεύσαμε προχθές, κι' από κεί να βαδίσουμε κατ' εούθειαν προς την άπόκρημη άκτή. Αυτό έγινε δεκτό. Τα παιδιά ρηδόνησαν την πλαγιά του άμμόλοφου, έφαγαν λίγο στο πόδι, τίλιξαν τα σκεπάσματά τους και ξεκίνησαν. Ο οδρανός ήταν λαμπρός. Το πρωινό άεράκι μόλις ρυτίδωνε την επιφάνεια της λίμνης. Άν ο καιρός βασιτούσε έτσι τριαντάξη ακόμη ώρες, τί άλλο ήθελαν; Ο Γόρδων λογάριζε ότι θά έφθαναν στη σπηλιά τη μεθεπομένη. Ός τις έντεκα, έκαμαν άκοπα τα έννια μίλλια που χωρίζαν την άκρη της λίμνης από το ποτάμι. Εκεί ο Δόνιφιν σκότωσε δυο μεγάλα πουλιά, προς μεγάλη χαρά του Σέρβη που ήταν πάντα πρόθυμος να μαδά κάθε πουλί, να το άνοιγη, να το καθαρίση και να το κάρη ψητό. Πέρασαν το ποτάμι με τη βαρκούλα και κάθησαν να φάνε τα πουλιά που μαγειρέφε ο Σέρβης. — Τώρα που είμαστε στο δάσος, είπε ο Γόρδων, έλπίζω να βρή εύκαιρία κι' ο Βάξτερ να πιάση κανένα ζωο με το μηχανήμα του. — Να ιδούμε, είπε ο Δόνιφιν, αν και δεν έχω μεγάλη πεποίθηση στο λουρι με τις σφαίρες του Βάξτερ. — Ούτ' εγώ! είπε κι' ο Κρός. — Μα και τάλλα παιδιά έβλεπαν με δυσπιστία το μηχανήμα του Βάξτερ... Μετά το γεύμα, εξακολούθησαν την πορεία τους, μέσα στο δάσος, που σ' εκείνο το μέρος ήταν κάπως αραιότερο. Οι άκτινες του ήλιου εισχωρούσαν και το φωτίζαν λαμπρά. Λογής-λογής άγριολούλουδα σκέπαζαν τη γλόη που σκέπαζε παντού το έδαφος. Και τα παιδιά έκοψαν απ' αυτά τα ώραιότερα και στόλισαν το στήθος τους. Ο Γόρδων, που είχε πολλές βοτανικές γνώσεις, ανακάλυψε εκεί κι' ένα δενδρόλλιο φροντωτό, με φύλλα άτελώς σχηματισμένα και με άγκάθια μεγάλα. Άνάμεσα σ' αυτά τ' άγκάθια ήταν ο κάρπος, μικρός σά μπιτζέλι και κοκκινωτός. (Ακολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΜΑΥΑΓΙΟ

Μιά μέρα, που η θάλασσα ήταν γαληνεμένη, ο οφθαλμός ξεστρωτός και το λιούρι τσουχτερό, —πράγμα σπάνιο το χειμώνα, —κατέβηκα στην άμμουδιά και κάθησα σ' ένα μικρό μαρμαράκι κοντά στη θάλασσα, για να θαυμάσω αυτή την όμορφη μέρα.

Τα μικρά κυματάκια έβουζαν ήσυχα ήσυχα και μ' ένα σιγαλό βουητό τα μικρά άστρα χαλίκια της άμμουδιάς.

Οι βαρκάρηδες έζοιζαν στη θάλασσα τις βάρκες των, για να φαρφουρίζουν τώρα, που η θάλασσα είχε ησυχάσει. Στο πέλαγο φαίνονταν ο κίπρος ενός βαλοφυτού, που σκορπιζότανε δώ και κεί, κι άλλο κανένα καιμ ή καιμιά βάρκα.

Θα κόντευε μεσημέρι, όταν η θάλασσα άρχισε να φυσοκώνη και τα κύματα, που δεν άγγιζανε να σηκωνόταν πολύ μεγάλα, να σπάζουν με κρότο σά μαρμαρα, ποδών κρό; τη δύση λίγο πιο μακριά μέσαστη θύλασσα, καιμιά δεκαριά έτρα απ' τη στεριά. Μαύρα σύννεφα σκέπασαν τον οφθαλμό, ο ήλιος χάθηκε κι άρχισε να φυσά δυνατός άνεμος. Έτοιμαζόμουνα να φύγω απ' την άμμουδιά, όταν άκουσα να έρχονται απ' το μέρος πουδέν τα μάγουρα, πνιγμένες φωνές, που καλούσαν σε βοήθεια.

Προχώρησα προς τα κεί, απ' το άλλο μέρος της άμμουδιάς, και είδα κάτι λυπηρό. Ένας άνθρωπος ήταν στή βάρκα, που σπρωχνόταν από τα κύματα προς τα βράχια, κι από στιγμή σε στιγμή θα πνιγόταν απ' τ' άγριωμένα κύματα.

Καθώς έμαθα, ο άνθρωπος αυτός, επειδή είδε πως η θάλασσα είχε ησυχάσει, θέλησε να ρίξει τη βάρκα, του για να φαρφουζήσει και να φέρει στα παιδιά του ένα κομμάτι ψωμί. Αλλά δεν πρόφτασε να πάει μακριά, και μονομας τα κύματα μεγάλωσαν κι άρχισαν να ριχνουν τη βάρκα στα βράχια. Έτσι ο βαρκάρης, που πολλές φορές τό κύμα τον έφαινε μέσα στη θάλασσα, με μεγάλη δυσκολία ξαναβέβαινε, κι η βάρκα έμεινε στην τύχη των κυμάτων, που την πετούσαν δώ κι εκεί σαν καρδούφλουδο.

Πότε σκέπαζαν το βαρκάρη και πότε άφηναν να φανεί το κεφάλι του, όπότε ξερώνιτε κραυγές άγριες: «βοήθεια, βοήθεια!...» και πλανούσε με τα χέρια του την κουπαστή, προσπαθούσε να σώσει τη βάρκα.

Αλλ' ούτε αυτός, ούτε η βάρκα μπορούσαν να γλυτώσουν, αν δεν ερχόταν καιμιά βοήθεια απ' έξω. Τα παιδιά του κι η γυναίκα του είχαν τρέξει, κι έβλατιγαν και θρηνοούσαν.

Πολλοί άνθρωποι μαζεύτηκαν στην άμμουδιά κι από παντού άκούγονταν κρόσσες! φύγε για-

τι θα πνιγής» κι άλλες πολλές συμβουλές. Αλλά όλοι ήταν μόνο συμβουλές, χωρίς όμως να βοηθή κανέναν τον δυστυχισμένο άνθρωπο, που με κίνδυνο να πνιγεί προσπαθούσε να σώσει τη βάρκα του, τη μόνη του περιουσία.

Τέλος, ενώ τα κύματα, που έλοένα άρριεσαν κι ήθελαν να τους καταπιούν, πετούσαν έδώ κι εκεί τη βάρκα με το βαρκάρη, τρεις άνθρωποι ριχτηκαν στη θάλασσα με τα ρούχα των και πήγαν στη βάρκα που κινδύνευε...

Ο ένας άρπαξε ένα σχοινί της βάρκας, τόφερε έξω και τόδωσε στους άλλους, που άρχισαν να την τραβούν. Άφου για τελευταία φορά πεταχτηκε από τα κύματα σ' ένα βράχο, η βάρκα σφίχτηκε στην άμμουδιά. Ήταν σκαμμένη όλη από κάτω και πολλά πράγματα, είχαν χαθεί που ήταν μέσα. Ο βαρκάρης ήταν καταξασχημένος, κουρασισμένος και λαχανιασμένο καθώς δε βγήκε και είδε τη βάρκα σε τέτοια θέση, αναστέναξε βαθιά και, με τα παιδιά του και τη γυναίκα του, έφυγε λυπημένος και μονοκρομένος στύ σπίτι του.

ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ

Τικ τίκ, τικ τίκ!

Πόσο σπαραχτικό μου φαίνεται όταν άκούω τη νόχτα μέσα στη σιγαλιά και στη μοναξιά το ρολόγι να χτυπά!

Κάθε χτύπημά του είναι μονότονο και μαθηματικό δεν μετρά τίποτε άλλο παρά την κίνηση της ζωής.

Όταν το σκοτάδι και ο ύπνος άγκαλιάζουν τη γη, όλα σωπαίνουν μόνο το ρολόγι εξακολουθεί να σημειώνει κρούα και ήχηρά, κι δευτερόλεπτα που... άλλοιμονο! ποτέ κιόθεν θα ξαναγυρίσουν.

Για μένα κάθε χτύπημα του ρολογιού είναι μια άνατοχήλα.

Πόσο όμως παρήγορο είναι οι χτύποι του στον άμωρο άρρωστο που είναι κατάκοπος και δεν έχει άλλη συντροφιά παρά μια λάμπρα (που το φως της τρεμοσβήνει στο ελάχιστο φάσμα του παγωμένου βοριά) και τα χτυπήματα του ρολογιού.

... Η ζέση των κεί και το μέτωπό του νομίζεις ότι βγάζει φωτιές.

Είναι άναίσθητος και όμως ο μονότονο χτύπος του ρολογιού κολλάει σαν να τον λένουν ότι υπάρχει ακόμη. Ζή, άναπνέει, και ίσως... δεν εφθασε ή στιγμή που πρόκειν η άφήση σ' αυτή τη γη το άψυχο κορμί του.

«Αν είναι όμως γραφτό του άμωρου να ορίση για πάντα, ποιος άλλος παρά το ρολόγι θα λογαριάσει μ' ένα ήθεμο και ξερό ρυθμό τα δευτερόλεπτα της άγωνίας του!

«Ολοι οι δικοί του θα στεκόνται μπροστά του με τα δάκρυα στα μάτια μόνο το ρολόγι θα μένει άσυγκίνητο.

Αλλοίμονο! Το ρολόγι με το ίδιο κρόο χτύπημά του σημαίνει την άτυχημένη στιγμή που μέσα άπαρη πρωτοβλέπει το φως του ήλιου, και με το ίδιο ξερό χτύπημα σημαίνει τη στιγμή που εφθασε να παραδώση την ψυχούλα της στον Πλάστη.

Δαρνοστεφής Ολυμπιονίκης

ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΗ

Πήρα το σιαγερό δρομάκι άνάμεσα στα δέντρα. Η καρδιά μου ήταν βαριά λυπημένη. Μιά βαριά ελαγχολία πλάκωνε την ψυχή μου.

Τα μάτια μου κάποτε βουρκωναν, δεν έφαινε τη δύναμη να κλάψω.

Προχωρούσα άσποια δεν έβλεπα γύρω μου ήταν σιγαλιά... Τώρα μπορεί τα δέντρα να σιγοψιθύριζαν τίποτα, κλαρεί τα πουλιά να τιτίβιζαν κάτι, αλλά έγω δεν άκουγα.

Όταν η καρδιά είναι θλιμμένη, οι αισθήσεις δεν λειτουργούν. Σταματούν κι αυτές, όπως και τα ματια πλανώνται χωρίς να βλέπουν, όπως και το μυαλό άδρανει.

Τραβούσα όλο μπροστά... Βρήκα μια πέτρα... κάθησα. Το χέρι μου άκουμπησα στο κεφάλι μου και κοίταξα. Τι; Τίποτα... Σαφηνά άκουσα έναν ήχο περιέργο, ένα κρότο κομμένο, σιγαλό, βουβό, διακρομαμένο. Δίως κάνει η σταγόνα του νερού που στάζει...

Γύρισα γύρω μου και κοίταξα. Το βλέμμα μου στάμάτησε σ' ένα πεύκο πελσιχήμενο. Παρακολούθησα μια σταγόνα βροτινού που κούλοσε άργα κι είδα ότι κέφτοντας στο τετρακίδι που είχαν καρφώσει για να το μαζέψει, άφηνε τον ήχο αυτό. Άφρησημιά παρακολούθησα μερικά σταγόνες βροτινού που κούλοσαν άπάνω στο κορμί το πελσιχήμενο, κι έπαφταν.

Μου φάνηκε τότε, ότι δεν ήταν ένας άπλος ήχος, άπάνω στο κληγόμενο κορμί το σύριμο της σταγόνας απ' το ρετινί, αλλά ένα βαθύ παράπονο. Και ο βουβός εκείνος κρότος που έκαυνεφτόντας, πως ήτανε λυγρός.

Οι βαθιά θλιμμένοι τους λυπημένους νοιάθουν. Και σίγουρα, άκουγα το δένδρο να μιλά, καταλάβαινα τη γλώσσα του την παραξενη και το πνιχτό του κλάμα.

«Πεθαίνο, έλεγε, πεθαίνο. Κάθε σταγόνα που πέφτει είναι ένα κομμάτι από τη ζωή μου, μια σταγόνα από το αίμα μου. Προσπάθησα ν' άντισταθώ με όλη μου τη δύναμη, δεν με κατάλαβαν, δεν μ' έννοιασαν. Όσο πικρά κι άν φώναξα με τα φρύλα μου, όσο δυνατά κι άν κούνησα τα κλαδιά μου, το πέλενυ έπεσε βαρύ άπάνω μου

και μουσικος τη σάρκα. Σκληροί άνθρωποι, σε τί θα σάς χρησιμεύσει το αίμα μου που μου στερείται; Θα πεθάνω, το ξερω. Πεθαίνο άργά και βέβαια τη ζωή μου να φεύγει σάλα, σάλα, ήθελα να θεοκρίνω τα κλαδιά μου, τα παρακλάδια μου, αλλά δεν μπορώ. Η δύναμή μου φεύγει από κεί. Μαύρησα κι έπούλωσα τη μιά πληγή την πρώτη, ήθε άλλη. Υποφέρο...

Και οι στάλες του βροτινού, μιά, μιά, άπου σερνόντανε σιγά στο κληγόμενο σώμα, έπαφταν στον τενεκί τον καρφωμένο άπάνω στο δέντρο, άφηνοντας σάν πνιχτό λυγρό τον παράξενο έκείνον ήχο. Και τότε το δέντρο, βλέποντας το χυμό του να φεύγει από πάνω του, άφισε ένα φρικτό παράπονο, τον τελευταίο θρήνο.

— Πονώ! Πεθαίνο!... Έννοιαθα τα δάκρυά μου να πέφτουν κοντά στα χέρια μου. «Ω! ψυχές πονεμένες, ψυχές που λυπάστε. Ομηθήτε το πάντα. Παντός ύπαρχουν και πιο δυστυχημένοι».

Σύγρηκα στο πονεμένο δέντρο, άγκάλιασα το κληγόμενο κορμί και ξεσπασα σε κλάμα πικρό...

Κόρη των Αθηνών

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΑΘΗΝΑΣ

Έφραγα χαρούμενος από το γραφείο της άγαπητής Διαπλάσεως, όπου είχα πάει ναφίσω ένα γράμμα μου.

Επειδή δεν ήμουνα και πολύ βιαστικός, σκέφθηκα να κάνω ένα γύρω ως το Μοναστηράκι, όπου θα έπερνα το «10» να γυρίσω σπίτι μου.

Πρόκει να σημειώσω πως η άπόσταση απ' την όδο Εθελίου, όπου είναι τα γραφεία της Διαπλάσεως, μέχρι το Μοναστηράκι, είναι ελάχιστη.

Μά τί θαύμα; Θεέ μου, σ' αυτόν τον πλατύ δρόμο και τί διάλεκτοι! Κοσμοπόλη σωστή ή Αθήνα μας!

Είναι ο δρόμος της Άγοράς. Κόσμος πηλούνερχεται και μορφεις στο πρόσωπο του καθένος να κάνης μάθημα πρώτης τάξης φυσιογνωσιακής: Άλλωνών το πρόσωπο είναι χαρούμενο κι άλλων θλιμμένο. Άλλος γελάει σαρκώζοντας, πικρά κάποιο χαμίν χαχανίζει.

Προπατούσα σιγά, έξετάζοντας το κάθε τί. Έκει σε μιά πάροδο, που πάει κατά το «Ψυρρή» ξεπρόβαλλε ένας κούτσαρρος, όλος λεγόνταν καιμότερα οι «βλοκάριδες»: «Μανάκι μου, μανάκι μου...» τραγουδεί με βροχιακή φωνή.

«Λοιπόν, σύμφωνοι», λέει πιο κεί κάποιος. Ένα c'est trop tard πέφασε τρέχοντας σ' αυτήν μου, όσο να γυρίσω να δω, τον κεί άκούστηκαν από κεί προσφύγες που περνούσαν, με παλιά ρούχα και χουσα σκουλαρίκια.

Είμαι στο Μοναστηράκι και περιμένω το τράμ. Καιμιά ε-

κοσριά λούστρη χαλούν τον κόσμο, χτυπώντας τις βούρτσες άπάνω στα κασάβια τους:

«Λούστρη, έδώ. Να τα ξεσκονίσουμε, άφηνικό;»

Τέλος, πέρασε το τράμ, κι έβγα εγώ γλυτώσα απ' τις φωνές των λούστρων και σεις απ' τη φλυαρία μου.

Ναρκισσος

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΛΑΡΑ

Η ΣΟΥΠΑ ΤΟΥ ΕΓΓΛΕΖΟΥ

Ένας Άγγλος άρχαιολόγος, μόλις κατέβηκε από την Άκρόπολη, κουρασισμένος και πεινασμένος, μπήκε στο πρώτο έστιατόριο που άπάντησε, έκάθησε και ζήτησε μιά σούπα.

Τσακιστηκαν να του φέρουν.

— Ντέν μπορώ φάγκω αυτή σούπα! λέγει ο Άγγλος.

Τσακιστηκαν να του φέρουν άλλη.

«Ο Άγγλος τα ίδια: — Ντέν μπορώ φάγκω αυτή σούπα!

Του έφεραν και τρίτη. Τα ίδια. Δεν ήθεσαν πιά τί να κάμουν, όταν ο Νάγτας, που παρακολουθούσε άπεξω αυτή τη σκηνή, τους φωνάζει:

— Μά φέρτε του κι ένα κουτάλι του χριστιανού! πως θέλετε να φάγούκα!

Από τη μεγάλη προθυμία να περιποιηθόν τον Έγγλεζο, έφαιναν κάθε φορά να του φέρουν και κουτάλι!

Έπιτέλους του έφεραν, ο άρχαιολόγος έφραγε τη σούπα του, την κλήρωσε, και στο γκαρσόνι, άνα γι' άλλο πουμπουρά, έδωσε... το κουτάλι.

Ο Νάγτας, άπέξω, άκόμα γελά.

Μικρός Ήσος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο καθηγητής σ' ένα μαθητή: — Πήγαινε, Γιόνη, να ρωτήσεις τον κ. Γυμνασιάρχη, θα πάμε αύριο έκδρομή; και κι όρα! Κι ο Γιάννης γυφίζοντας: — Μου είπε ότι δεν θα πάμε, αλλά δεν μου είπε και τί όρα; Έθελός Ύμνος

Ο παικτός διηγείται στον έγγονό του, ότι κάποτε έπεσε στα χέρια των Τούρκων.

Κι ο έγγονος μ' άγωνία: — Και πέ σκότωσαν, παικτού; Κρουσταλλένια

Απορία του Τούτου: — Από τί άρρώστια άραγε να πέθανε η Νερά Οθάλασσα; Δαρνοστεφής Ολυμπιονίκης

Ο Μπέμπης, ξεφυλλίζοντας ένα παλιό τόμο «Διαπλάσεως», βλέπει την προκήρυξη ενός Διαγωνισίου Διηγήματος. Και γυφίζοντας στον άδελφό του: — Τι λές, άπαντούμε; Μελίσσα

Βραβείο

για το Δοκίμο

κοσριά λούστρη χαλούν τον κόσμο, χτυπώντας τις βούρτσες άπάνω στα κασάβια τους:

«Λούστρη, έδώ. Να τα ξεσκονίσουμε, άφηνικό;»

Τέλος, πέρασε το τράμ, κι έβγα εγώ γλυτώσα απ' τις φωνές των λούστρων και σεις απ' τη φλυαρία μου.

Ναρκισσος

ΔΙΑΙΚΟΠΑΙ ΕΦΘΑΣΗ

Προμηθευθήτε τόμους της Διαπλάσεως να περάσετε εύχάριστο καλοκαίρι.

ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Αθήνα, 22 όδος Εθελίου την 8 Αυγούστου 1928.

ΤΟ ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ

Στην προκήρυξη του Πεντάθλου πρέπει να προστεθή και το έξη: που το έχασα: Στο Άγώνισμα του Κρουτογραφικού, έκτός από το Άλφειότο και τον τρόπο με τον έπαινον έγινε, ο λύτης: πρέπει να έκθεση και τη μέθοδο με την οποία κάρθησαν να διακόξη το Κρουτογραφικό. Η έκθεση αυτή της μεθόδου πρέπει να είναι όσο το δυνατό συντομότερη και σαφέστερη.

Αφορμή στην έξασμένη αυτή λεπτομέρεια μου έδωσε μια παρατήρηση του Κουτογραφικού, ότι η δέν θα λύση κανείς: το Κρουτογραφικό, ή θα τό λύση σ'ήν έγχείλει, έπαρμένως όλοι όσοι ή άπνητήσουν σ' αυτό το άγώνισμα, πρέπει να πάρουν Α Βραβείο. Αλλά όχι. Πολλές φορές έκμα Διαγωνισίου Κρουτογραφικού και το Α Βραβείο κάθε φορά το πήρε ένας: Έμεις που είχα τις κλίσεις: έκθεση για το Άλφειότο, —τό κλειδί, — και τη μέθοδο του. Έτσι θα γίνει και στο Πεντάθλο με το Άγώνισμα του Κρουτογραφικού: οι άγωνισιαί θα έχουν και σ' αυτό τη σειρά της άπτυχίας: των. Όσο για τον τρόπο της άπκήρυξης του Νικητού, που μου υποβάλλει το Κουτογραφικό, είναι βέβαια πολύ κλόος, αλλά νομίζω πως ο δικός μου είναι καλύτερος. Γιατί μ' έκαινον θα μπορούσε ν' άνακηρυχθή Πρώτος κι Ένας που δε περλάει κάποιον Άγώνισμα, ενώ με τον δικό μου ο Νικητής πρέπει να έχη λάβει μέρος και στα πέντε, πράγμα πιο σύμφωνο με το πνεύμα αυτού του Διαγωνισμού. Όπως έθροσε, ή πρακτική κι η περκα θα με άδηγήτη: θα δοκιμάσει δηλαδή τον τρόπο μου και, αν ιδώ ότι παραμένει δυσαρέσκειος, θα τον τροποποιήσω. Οι άγωνισιαί δεν έχουν να σκωτισθόν γι' αυτό. Καθένας θα κοιτάξη μόνο ν' άπνητήση όσο μπορεί καλύτερα. Κι να είναι βέβαιος ότι, μ' οποιαδήποτε τρόπο, θα πάρη τη θέση που του αξίζει.

Ναρκισσος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο καθηγητής σ' ένα μαθητή: — Πήγαινε, Γιόνη, να ρωτήσεις τον κ. Γυμνασιάρχη, θα πάμε αύριο έκδρομή; και κι όρα! Κι ο Γιάννης γυφίζοντας: — Μου είπε ότι δεν θα πάμε, αλλά δεν μου είπε και τί όρα; Έθελός Ύμνος

Μικρός Ήσος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο καθηγητής σ' ένα μαθητή: — Πήγαινε, Γιόνη, να ρωτήσεις τον κ. Γυμνασιάρχη, θα πάμε αύριο έκδρομή; και κι όρα! Κι ο Γιάννης γυφίζοντας: — Μου είπε ότι δεν θα πάμε, αλλά δεν μου είπε και τί όρα; Έθελός Ύμνος

Μικρός Ήσος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο καθηγητής σ' ένα μαθητή: — Πήγαινε, Γιόνη, να ρωτήσεις τον κ. Γυμνασιάρχη, θα πάμε αύριο έκδρομή; και κι όρα! Κι ο Γιάννης γυφίζοντας: — Μου είπε ότι δεν θα πάμε, αλλά δεν μου είπε και τί όρα; Έθελός Ύμνος

Μικρός Ήσος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο καθηγητής σ' ένα μαθητή: — Πήγαινε, Γιόνη, να ρωτήσεις τον κ. Γυμνασιάρχη, θα πάμε αύριο έκδρομή; και κι όρα! Κι ο Γιάννης γυφίζοντας: — Μου είπε ότι δεν θα πάμε, αλλά δεν μου είπε και τί όρα; Έθελός Ύμνος

Τόν εύχαριστώ και γι' αυτά που μου γράφει και χαίρω που το έχασα τόσο το Πένταθλο.

Μικρός Άθηναίος, άλλες φωτογραφίες δέν θα δημοσιεύσω, γιατί νομίζω ότι είναι άριστές αυτές που δημοσιεύσω με τη σημερινή τη: «Αμαζόνος. Τι; δυό φράσιόταρες: το Βέρνο Νασομίδη, που ήλθεν εκτός Διαγωνισμού, τις έδωσε στον κ. Βενόπουλο: να τις δημοσιεύση στη «Νέα Κόστω» που συχνά δημοσιεύει φωτογραφίες. Έλλήνων Έρασι-εργών.

Να μην είσαι λοιπόν έξασ άρα, Πλάστον, άνοιθό δηλαδή ν' άποληθήσας από το έλατομα, που άπνηρυφίσεις: οι μεγαλώνοντας μπορεί να φέρη κι «άδύρωτα κακά». Σου έσπλαξα, οτι έξη: ησος και περιέμω τις «νέες προόδους» σ' ό έπέμωτο γράμμα σου. Αλλά θα σε πρόβκαλάς πολύ να μου το γράψης με... πιο μαύρα μελάνι. Έξες; σε δολοκλήρο Σχολέτο δέν ήται: οτι: μια Διαπλάσεως που θα πη ότι το έσπαθώμα έχει άκόμη να κέρη πολλά. Άθήνα, δέν ήταν μια έκδικία να έσπαθώσας; Κική Β. Τσακαλήρα, έκμας πολύ καλά να μου γράψης. Βρίσκω ότι μπορεί: να πάρη; και φευδώνω και να μου γράψης συχνά, άφου σ' έρεουν τα γράμματα και πώς τώρα στην Τετάρτη, αλλά προπώνω από φωνήσας ότι μ' άγαπή. Κι έκχαριστώ πολύ τη μητέρα σου, την καλή μου φίλη την έκχαριστώ, που σοδ μετέδωσε την άγάπη της. Το γράμμα της με συγκίνησε πολύ. Παρέρω μου φαίνεται, Θεία Έβλαία, να λες: οτι δέν έφρασε τη δημοτική γιατί ποτέ δέν την άδύχθη. Αλλά η δημοτική είναι η γλώσσα η βρολομένη και κλένας τη μεθαίτι στο σπίτι του. Όσο για να τη γράψη, το άπκόλωτο του κόσμου, όταν έφρη σάν και σένα να γράψη την κληρονομα. Προσπάθησε λοιπόν στο έξη: να μου γράψης όπως μελεις (γιατί δέν πιστεύω να μιλής όπως μου γράφεις). Έξες βέβαια στην προκήρυξη του Πεντάθλου τί άγωνισματα διάλεξα και πώς τα κατέταξα.

Η «Αναμνήν του Βουρού», που ήλθε μετξέ των πρώτων στις έξετάσεις (μη ήταν δυνατό να έλθη μετξέ των δευτέρων;) μου γράφει και το έξη: «Προσθέσ. ο κηθηγητής: μου των Έλληνικών ήλθε νωρίτερα. Κι άγώ είχα στο τραπέζι τα φυλλάδια σου κι έβυνα Πν. Άσκήσεις. — Έτσι συνδρομητρια στη Διάπλασι; μ' έρωξ Μπράβο! Είναι το μόνο περιοδικό που έφρασε πολλές γενές. — Έγώ το άπνητήσα: Μετά το διάγραμμα, βρίσκω έκαύραση στην άπκαμμένη μου Διάπλασι. — Κι έκαινο; φούγονας; είπε στο μακρό: Δά: συχαίρω για το μέσον που βρισκί ή κόρη σ'α. να έσκούρξεται». Να τί δέν άκούω ποτέ από τον καθηγητή τους όσοι κκαγίνοντι με τίλλας, τα πολυάριθμα περιόδικα.

Πρόφραμα κι έκδωκα μου γράφει η «Ερωτική Έξασ». Στη Γαλλία, κείος έκτάσας σε μιά γαλλική έφημερίδα, — που μου τη γράφει κείος, — ένα άεροπόρος: κι έ-

ναρκισσος

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΠΥΡΑΟΥΝΗΘΝ

Οδέν φευδώνιμο έφρηται ή άναυσάτι, αν δέν άνοθεταί από τον δικαστήριο όφ. 10. — Το έφρημένο ή άναυσάτι έφρηται μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1928. Όσα άνοθεταί από Α. ήλθον εις άγορία και έσα από Κ, εις κούρια.

Νέα Ψευδώνυμο

Αλανάκι, ά. (ΝΑ). Άφρημένο Άλογάκι, κ. (ΛΑ). Ηλεκτρονίδ Κόμα, ά. (Φ). Άγιογιάντος, ά. (ΠΡ).

Νέα Ψευδώνυμο

Αλανάκι, ά. (ΝΑ). Άφρημένο Άλογάκι, κ. (ΛΑ). Ηλεκτρονίδ Κόμα, ά. (Φ). Άγιογιάντος, ά. (ΠΡ).

Νέα Ψευδώνυμο

Αλανάκι, ά. (ΝΑ). Άφρημένο Άλογάκι, κ. (ΛΑ). Ηλεκτρονίδ Κόμα, ά. (Φ). Άγιογιάντος, ά. (ΠΡ).

Η Διάπλοσις ἀσπάζεται τοῦ φίλου: τῆς: Πέτρον Ριονοῦ (φαναταζομαι τῆ χαρά σου πού μέλεις σέ λίγον κισρό ποσα εσραβία γιά τῆ Σελίδα εβραϊσῶν) Μήδειαν (πολύ καλός ὁ βιβλός σου, και τοῦ χρόνου θά εἶναι ἀνώτερος, γιατί θάν θά σέ εἶρεῖ πάλι, ἐλπίζω, ἡ Ἰστορία τῆ σόθῃ μου στήν καλή σου μνήμη πού καθόλου δέν μ' ἐπέχλησε) πῶς σοῦ ἦλθε τίτοια ἰδέα; Διαφουστερή Ὀλυμπιονίκῃ (ἐλαβῃ, εὐχαριστῶ, ἐπείτα γιά τὸ διηγημᾶ σου, τί γὰ σοῦ πᾶ! εἶχα ὄλη τὴν καλή διδασχῆ γὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀλλὰ σπᾶθηκε ἀδύνατο γὰ τὸ διαβάσω ἔτσι ἔβαστο ποδεῖ ναί ἄργότερα, ἀγθῆ μὲ τὸ ἐκαστεῖλη; γιά τῆ Σελίδα, συντόμισέ το νόμος σου καί προπῆναι γράφε το με ἔσηρὸ μελάνι) Γασκῶνον (δέν ἐλάμη λῆθα; ὁ συνθέτης τοῦ Ciné-Rebus ἄλλα ὑπάρχει κί ἄλλη γαλλική λέξοῖλα πὸ μεταφράζεται «έκασ» καί μ' αὐτῆ μόνο σχηματίζεται ἡ πρωτεύουσα) Μαρμερό Βασιλοπούλο (καλὰ λοιπόν, τὸ κρόθω γι' ἀργότερα) Χαράν τοῦ Μπαμπᾶ (μετὰ χαρά; κί ἐγὼ θά σ' ἀγαθῶ πολύ δι' μοῦ γράφω) Καμάρι τῆς Μητέρας (ἔτσι, νὰ μὴ μὲ ἐσχίξῃ) Μελαχροινῇ τοῦ Σπέντιν (εἶδες λοιπόν τί διασκεδαστικὴ πὸ εἶναι ἡ ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν;) Ἄειδὸν τοῦ Πόντου (ἐκαστὴ τὴν ἀντικατάσταση, ἀν κί ἦταν περιττῆ γιατί σ' αὐτῆ τὴν περιστάση, ἡ διατύπωση ἀπο: εἶσε τὴν πρωτοτυπία εἶναι δυνατὸ νὰ βρῆ κκειεῖ λέξῃ πὸ νὰ μὴν ἀναγοματισθῆκε πο: τῆ;) Ἐλένην Ἀποστάσου (αἰ λῶσις γράφονται σὲ χαρτὶ τῶν Ἀύσων Ἰθαίετρο) δέν εἶδες λοιπόν τὴν προνήρῃ τοῦ Διαγωνισμοῦ;) Γιανκιδὸν Μαργίδα (καί σὸ τὸ ἴδιο; μοῦ στέλνεις λῶσις κερὰ τοῦ ἔρου;) Ἀδουραν (εὐχαριστῶ τῆ «Βολιὴτικῆ Τρολοπερε» γιά τὸ ἔσοπάθωμ) Ἀκάνθινα Ρόδο (εὐγέγραφα τὸ νέο συνδρομητῆ καί τοῦ ἐνεκρανα τὸ ψευδῶνομο: εὐχαριστῶ πολύ) Νάρμισσον (καλή διασκεδαστὴ στήν ἄνδρο) καί, ἔχω ἐκεῖ πολλούς φίλους; κί ἐλπίζω νὰ γνωρίσῃ μερικὸς;) Πιταοῦνον τοῦ Ἀργεντιῶν (ἡ κυρῆ-Μαρθῆ δέν ἀποφάσις ἀκόμα τί θά σὲ διηγήθῃ μὲτὰ τῆ «Ρῆγα καί Μαρίνα» γιά τὴν ὄρα ἐσκουραζεται; ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστῶ γιά τῆ Σελίδα δέν ἔσω ἀκόμα πὸς θά δεχθῶ, γιατί ἔχω πᾶρα πολλὰ κομμάτια) Ἀλαφροστικῃν (ἔπειτα! ἀλήθεια λοκῶν ἀποφάσις νὰ μὲ κἀμῆ εὐὰ σὲ βραβεῖω; δύσκολο μοῦ φαίνεται...) Καλαμιάν (ἔπειτα! 48 τερεβῶ) Κωνσταντίνῃ Δοριῶδα (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου σου; χαίρω πολύ γράφω μου) Ἀδρι τῆς Ἀστειδῆος καί γιά τῆ δικῆ σου ἀπόφαση χάρηκα πολύ: εὐχαριστῶ γιά τὰ καλὰ λόγια καί περιμένα νὰ μοῦ ἐκκαρῶφῃς) Γελόριαν (ἔπειτα! μὲ λ' ἰμὸι: ἐπρέλεις τοῦ καλοκισριτοῦ ἐλπίζω νὰ μὴ σέ κάμουν νὰ μὲ ἐσχίσῃ; πᾶσι τόνον κισρό) Ἐρεϊκῃν (ἔχει καλῶ; περιμένα καί τὰ ἐδιέφρη νῆα σου;) Χρυσοθήραν (τὴν πρῶτη σου ἀπορία δι' τὴν κακόλαβη καλὰ καί νὰ μοῦ τῆ)

ἐξηγήθη: μ' ἐκὰ παράδειγμα στήν θεο: ερη: σου ἀπαντῶ ἐκί, κανένας δέν εἶναι ὑποχρεωμένος; νὰ λῖνη καί τις γαλλικῆ: ἀκίησις, οὐ σ' κᾶν ὄλας τις ἀσκήσις κᾶθε φυλαδίου ὄσε: ἔχει, ὄσε: μορεῖ) Ἄφροδίτην Καρίπη (ἔλαβα τὴ συλλογῆ σου καί τὸ πολὸ διορρο, ἀλήθεια, γρημικτικὸ σου ἴμελα νὰ μοῦ ἔγραφες συχνά) Γεώργ. Κατρίαν (εὐχαριστῶ πολύ γιά τὸ ἔσοπάθωμ) Ἄστρον τῆς Ἐλπίδος (ἰδῆ: τί ἀκίησὸ περιπᾶνω στή Θεο: Βούλαία) Ροδοδάφνην (περίεργο! ἀγὼ ἔχω τὴν ἰδέα δι: πάντα σοῦ ἀπαντῶ) Ἀδανδρον Κοουκουβέλην (τὴν ἔλαβῃ) Ἡδ (δέν μορεῖ νὰ σοῦ πᾶ...) Πανθεϊαν Ἀβραδάτον (συμμορφῶθηκα) Ροζίταν (καί βέβαια θὰ τῆν λάβω δι: ἔπειτα) Νεράιδαν τοῦ Ριολοῦ (παραστικῆ) Ριὸ-Ριὸ, Πληρωμένο Πουλιὰ, Ἄειδὸν τῶν Θαλασσῶν κτλ. κτλ. Φίλαδλον, Ἀδουρα, Ἀθ. Δ. Γραϊαν, Ἰση, Παπαστρατῆν, Μποέμ, Οδοῖαν Φλώριαν, Μποκό (ἔπειτα).

Εἰς ἔσο: ἐπιστολάς ἔλαβα με: ἰδῆ τὴν Ἄφροδίτου ἔκπαιτῆσῶ σὸ ἀρχέμο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου διαγωνισμοῦ.
Αἰ λῶσις δεκατὶ μέχρι 11 Ὀκτωβρίου.

- 560. Λεξιγραφος.**
Μὲ νότα τῆς βυζαντινῆς Ἀρχαίου βάσεις μουσικῆ Κι' ἀξάφνα βλέπεις κί ἄπορις Ἐγὼν περὶ σὴ οἰατοῦ.
Εὐτυχία Κοκκίνοῦ
- 561. Στοιχειογραφος**
Στ' ἀφοβα χέρια μουσολοιότηῃ, Ἐκαί στής Χίος τὸ νερό, Ἐγὼ ἀφάνισα τὴ ἀσκήρι Τοῦ Καραλή κατ' ἄνω-κάτω.
Μὰ ἡ κεφαλὴ μου περισσεύει, Ὅταν στούς ἀγρίους δρυμοὺς Ὁ Τραγοπόδης σὲ μαγεύει, Γλυκοὺς σκορπίζοντας σκοπούς.
Πάνεια Ἀβραδάτου
- 562. Τονογραφος**
Μιάς γενικῆς πληθυντικῆς Ἀνέβασες τὸν τόνο Κι' ἕνα σκληρὸ αὐτοκράτορα Σανέβαλες σὸ ἄθρο. Ἐροδίτη Κοκκίτη
- 563. Ἀναγραμματισμὸς**
Τῆς Ἑβραϊκῆς ποταμοῦ, Τὸν ἀναγραμματίσα Κι' ἕνα ζῶο οἰκιακὸ Ἄξάφνα σχηματίσα.
Ἐντερέο ἠπε: ροτάκι
- 564. Δικτυωτὸν**
* * * * * = Ἄγία
* * * * * = Τέχνη προπᾶν
* * * * * [τῶν γυναικία,
* * * * * = Παράνομον καί
* * * * * ἱμιρεῖται,
* * * * * = Βυζαντ. Ἀδοκράτειρα. — Καί καθέτος ἀναγινώσκονταί τὸ ἴδια.
Ἐλευθέριος Ν. Ρουσαῖης
- 565. Κρυπτογραφικὸν**
1 2 3 4 5 6 8 = Ὄρος.
2 3 6 8 = Ἀρχαία πόλις.
3 4 5 4 8 = Ἄγιος.
4 3 5 6 8 = Ζῶον.
5 6 4 3 = Ὄφις.
6 3 4 = Ὄρος.
Κόκκινος Διάβολος

- 566-570. Μαγικὸν Μέλος.**
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός γράμματος ἐκάσσης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός μέλους τοῦ σώματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
κάμα, Πᾶν, οἶμος, πόμα, ἀετός.
Ἀναδοματῆς Πολίτης
- 571. Τριπλή Ἀεροσιχίς ἐξ Ἀντιθέτων μετ' Ἐπιγραφῆς.**
* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμματα * * * τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων νὰ τεθοῦν κατὰ σειράν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀρτιστικῶν, καί θὰ σχηματισθῇ Ἐπιγραφή, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:
ἀε ἀς, ἐνθλίκος, ζενίθ.
Ἄριμπος Γλωσσολόγος
- 572. Μινκὸν**
Πς - μ - π - ν - * - σντφ - σ
α - ου - ω - η - αοια - ου
Κουκουραφερμῆνες
- 573. Γράφος**
Τ Τ Τ Τ Τ Τ Τ
1928
1927 σου!
1928 Μίμης Πράϊμος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

- 574. Charade**
Une couverture mon premier,
Article mon second,
Tu bois mon troisieme,
Un pronon mon quatrieme.
Et d'un grand, mon entier,
Empereur le nom.
Μιχαηλῆλη
- 575. Ἀεροσιχίς ἐξ Ἀντιθέτων**
Τῶν κάτωθι λέξεων τὰ ἀντίθετα, εἰς τὴν γαλλικὴν, ἀποτελοῦν διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν μεγάλων πρωτεύουσων.
κουραφες, μισῶ, πτωχός, εὐγενής, ἀφραγ.
Περιπέλοας

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φῶλ. 22
321. Γαυγίμηλα (γῶβ, γά, μῆλα.) — 322. Ρόδος (ρῶ, ὄδος.) — 323. Ἀρῆς Ἀδῆς. — 324. Ὀχι Χιὸ (Χιὸς) — 325.
Μ Α Γ Ο Σ 326 - 327. ΧΙΟΣ Α Υ Κ Ο Σ (Χ-όλος, Γ-ιον, Ο-Κ Υ Ρ Ο Σ ριον, Σ-καός.) Α Γ Κ Ω Ν Α Ρ Μ Α (Α-χολός, Α Η Α Ω Ν Ρ-ιον, Μ-ε: ριον, Α-σχοπος.) — 328. Τὰ κτερωτὸν εἶνα τὸ Γ: Ἰσπαρία, Κιλίεραν, Καϊόδας, Ἰκτινος, Βέλιγιον, Ἀρτεμῖς, Καλάμαϊ. — 329. Αἱ Χ Ρ Ο λέξεις τῆς Ἀκροατικῆ Φ Ε Ι ὄσε: ΧΡΟΝόμετρον, Δ Ο Υ ΦΕΙδία, ΔΟΥναβίς, Ν Ο Υ ΝΟΥράς, Ἡ ἐπιγραφῆ: Χράνον Φεϊδον. Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον, πρῶτον, τέταρον, δεῦτερον, τρίτον.) — 330. Ὅποιος θέλει τὰ πολλὰ χάνει καί τὰ λίγα. — 331. Δίδασχε καί μάνθανε τὸ ἀμεινον. — 332. ΚΑΡΝΑΒΙ. 332. Ε ΜΕΡCURE. (Κο-Ι C I Me. ΑΒεille, Ρα-Ε C O I. E Ris. ΗαChe, ΑΙU- I L E mihium, Εη R ydice, Ε LaEite.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 4 ἄσ 10 τὸ πολὸ λέξεσι με ἀπὸ στοιχεῖα ὄρ. 6 (τὸ ἔλατρον, τῆρημα) Πῆραν τὸν 10 λέξεων 60 λέπτα 7 ἄσ. 35, με πᾶσα ὄσ στοιχεῖα λέπτα 70 καί με κεφαλαία ὄρ. 1
Ὁ χριστὸς στίχος ὄρ. 3.
Ἡ προλήρημῆ εἶναι ἀπαραίτητη.
/ΚΗ - 633/
Παιδιά ἀναλλῶσον κάρτες, τετραδία, κτλ. Ζητῶ ἀλληλογραφία με πορφύρενα ἀναλλῶσουκῆ: Ἐανθε Λυκε, γυλάσκηκε, ἀλληλογραφοῦσι; Κῶστα Βλῶσιδη, τί γίνεται; Ἄσις; Γιάννην Κουνοτοῦραν, Πλωμαρί Μοσιλῆς.
Σύρανῃ Φλώριαν
/ΚΗ - 634/
ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ διαγωνισμὸν κερτῶν ἐπαναστάσεως ἠρωσῆσις ἀμνηος, Συμμοτοχῆ δῆροχμος, ἠρωδῆσις τρία εἰλετῆ. Ἄσις; Γιάννην Τριανταφωλλῶν, Ναζαῶν 25 Παλαῖον Φέληρον. Μπεν-Χαῖρῆ καί Σίη.
/ΚΗ - 635/
Ἀκακία, Νύρη τοῦ ἔβρου, Ρόδον κί Ἀμαραντον, Φῶρετὸν ἔβασόρου, ἠε περιμένο πολὸ ἀκόμη τὰ Μ. Μ. σῶς; Ἀιγέλαριμα
/ΚΗ - 636/
Ἐλλάδος Παλιγγενεσίαν, θέλω ἀκί μὲ καὶ μὴ μᾶθῃ τίποτε Περιμένο μὲ τραδία.
Ἄδουρα
/ΚΗ - 637/
ἈΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΙΑ, γιά τῆ γιορτοῦλα σου ἄξου θερεῖς εἶδες ἀπὸ τὸ ΓΟΥ-ΓΟΥ.
/ΚΗ - 638/
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ (ΚΗ - 468) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΙ
Γιά πρῶτο βραβεῖο κᾶντα κατάλληλῶ 6) Ἰσπανιέλα, γ) Τρελλῶ Φεϊτῆτακί, Βραβευθῆντες στίχῆς ταχὺλομικῆ Λοκίους εὐχαριστοῦμαι. Ἡ δῆ, στίχῆς ἀκί θυναῖν.
ΒΟΛΙΩΤΑΚΙ, ΑΡΕΚΙΝΙΟΥ
/ΚΗ - 639/
Παρακαλῶ ἔσο: θέλουν νὰ μοῦ στείλουν τετραδία νὰ δῶσιν ὄσῶτα τὰ ταχὺδρομικὰ εἶλη γιατί εὐχθῶν τὰ περισσῶτα πλήρωσα πρῶθῆτα. Ἡ μῆκος θέλουν νὰ κᾶνω τὸ ἴδιο: Δέχομαι εὐχαριστίας.
Γαλλοματῆς

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗ Τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΙΠῆ ΜΕΡΦΩΤΙΚΑ
γιά ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
Ἄπὸ τοῦς ἐν παρενθέσει ἀριθμοῦ, ὁ πρῶτος εἶναι τὸ ταχὺδρομικὸν τοῦ Ἐπιτερικοῦ καί ὁ δεῦτερος τοῦ Ἐπιτερικοῦ.
Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (με 60 εἰκόνας) ὄρ. 38 (10 καί 12).
Ἡ Ἀδελφοφιλία μου, μὲτὰ στοῦμα Γο. Σενοπούλου (με 24 εἰκόνας) ὄρ. 20. (5,50 καί 7,50).
Τὸ Βυβλίον τῆς Συναγωγῆς φῶσῆς, ὄρ. 7. (3,50 καί 5,50).
Τὸ ὄρα τοῦ Φθῶνον, (με 20 εἰκόνας) ὄρ. 30. (6 καί 9).
Μιὰ φῶσῆ καί Ἐγὼ κισρῶ, Ἀημοτικῆ-Παροῦθῆτα, Τῆμος, Ἀ. Σὺλλογῆ Γεωργίας Τὰρσοῦλη. Ἄδειο ὄρ. 40. Ἀμμένο ὄρ. 45. (9,50 καί 11,50).
Παιδιῶν Ἐπειρον, Γο. Σενοπούλου, δι' ἔροτῆς Σχολειῶν καί Οἰκονομικῶν, Ἀ. Τῆμος, ὄρ. 17. (5,50 καί 7,50). Β. Τῆμος, ὄρ. 17. (5,50 καί 7,50).
Παιδιῶν Πνεύμα, 2 Τῆμοῖα, Β' καί Γ') ἕκαστον ὄρ. 2,50. (1,50 καί 3).
Πρὸς ὁ Πικίον, (με 24 εἰκόνας) ὄρ. 30. (7 καί 9,50).
Ὁ Παρενοπόλις, (με 24 εἰκόνας) ὄρ. 30. (6 καί 9,50).
Ἐπὶ τῆς Πατρίδος, (με 24 εἰκόνας) ὄρ. 30. (7 καί 9,50).
Ὁ Φῶς τῆς Ἐπιτερον διηγήμα ὄρ. 7. (3,50 καί 5,50).